A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (kilencedik tanács)

2025. március 13.*

„Előzetes döntéshozatal – Fogyasztóvédelem – 93/13/EGK irányelv – A fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételek – A 6. cikk (1) bekezdése és a 7. cikk (1) bekezdése – Az egyenértékűség elve – Jelzáloghitel-szerződések – Olyan feltétel, amely azt írja elő, hogy a szerződéssel kapcsolatos költségek megfizetése a fogyasztót terheli – Semmisség megállapítása iránti kereset – A jogalap nélkül kifizetett összegek visszatérítése iránti igény elévülési ideje – Valamely szerződési feltétel semmisségének megállapítása iránti, illetőleg az ilyen megállapításhoz fűződő restitutív joghatások érvényesítése iránti igények, amelyekre eltérő elévülési idők vonatkoznak”

A C-230/24. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Juzgado de Primera Instancia nº 8 de La Coruña (a La Coruña-i 8. sz. elsőfokú bíróság, Spanyolország) a Bírósághoz 2024. március 26-án érkezett, 2024. március 12-i határozatával terjesztett elő az

MF

és

a **Banco Santander SA**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (kilencedik tanács),

tagjai: N. Jääskinen tanácselnök, M. Condinanzi és R. Frendo (előadó) bírák,

főtanácsnok: D. Spielmann,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Banco Santander SA képviseletében G. Fernández-Bravo, C. García Vega és J. Rodríguez Cárcamo abogados,

* Az eljárás nyelve: spanyol.

– a spanyol kormány képviseletében A. Pérez-Zurita Gutiérrez, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében I. Galindo Martín és P. Kienapfel, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az egyenértékűség elvének, továbbá a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv (HL 1993. L 95., 29. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 2. kötet, 288. o.) 6. cikke (1) bekezdésének és 7. cikke (1) bekezdésének az értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a fogyasztóként eljáró MF és a Banco Santander SA között folyamatban lévő azon jogvita keretében terjesztették elő, amelynek tárgyát azon kérelem képezi, hogy állapítsák meg egy kölcsönszerződés valamely feltételének semmisségét amiatt, hogy e feltétel tisztességtelen.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A 93/13 irányelv 6. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A tagállamok előírják, hogy fogyasztókkal kötött szerződésekben az eladó vagy szolgáltató által alkalmazott tisztességtelen feltételek a saját nemzeti jogszabályok rendelkezései szerint nem jelentenek kötelezettséget a fogyasztóra nézve, […]”

4 Ezen irányelv 7. cikkének (1) bekezdése előírja:

„A tagállamok a fogyasztók és a szakmai versenytársak érdekében gondoskodnak arról, hogy megfelelő és hatékony eszközök álljanak rendelkezésre ahhoz, hogy megszüntessék az eladók vagy szolgáltatók fogyasztókkal kötött szerződéseiben a tisztességtelen feltételek alkalmazását.”

A spanyol jog

A fogyasztók és felhasználók védelméről szóló általános törvény

5 A 2007. november 16-i Real Decreto Legislativo 1/2007 por el que se aprueba el texto refundido de la Ley General para la Defensa de los Consumidores y Usuarios y otras leyes complementarias (a fogyasztók és felhasználók védelméről szóló általános törvény és egyéb kiegészítő törvények egységes szerkezetbe foglalt szövegének elfogadásáról szóló 1/2007. sz. királyi törvényerejű

rendelet, a BOE 2007. november 30-i 287. száma, 49181. o.) elfogadta e törvény átdolgozását, amelyet az 5/2019. sz. törvény módosított (a továbbiakban: a fogyasztók és felhasználók védelméről szóló általános törvény).

6 Az „A tisztességtelen feltételek fogalma” című 82. cikk a következőképpen rendelkezik:

„(1) Tisztességtelen feltételnek minősül minden olyan, egyedileg meg nem tárgyalt rendelkezés és minden olyan, kifejezetten jóvá nem hagyott gyakorlat, amely a jóhiszeműség követelményével szemben a felek szerződésből eredő jogaiban és kötelezettségeiben jelentős egyenlőtlenséget idéz elő a fogyasztó, illetve a felhasználó sérelmére.

[…]

(3) Valamely feltétel tisztességtelen jellegét a szerződés tárgyát képező áruk vagy szolgáltatások jellegének figyelembevételével kell megítélni, tekintettel a szerződés megkötésének időpontjában fennálló összes körülményre, valamint a szerződés minden egyéb feltételére, illetve olyan más szerződés feltételeire is, amelytől e szerződés függ.

[…]”

7 A fogyasztók és felhasználók védelméről szóló általános törvénynek „A tisztességtelen feltételek semmissége és a szerződés hatályban maradása” című 83. cikke értelmében:

„A tisztességtelen feltételek semmisek, és azok nem tekinthetők a szerződés részét képezőknek. E célból a felek meghallgatását követően a bíróság megállapítja a szerződésben foglalt tisztességtelen feltételek semmisségét; a szerződés változatlan feltételekkel továbbra is köti a feleket, ha az a tisztességtelen feltételek kihagyásával is teljesíthető.

[…]”

A polgári törvénykönyv

8 A Código Civil (polgári törvénykönyv) 6. cikke (3) bekezdésének szövege a következő:

„A kötelező érvényű és tiltó szabályokat sértő cselekmények *ipso iure* semmisek, hacsak e szabályok másként nem szankcionálják a megsértésüket.”

9 A polgári törvénykönyv 1303. cikke így rendelkezik:

„Ha valamely szerződésben kikötött kötelezettséget semmisnek nyilvánítanak, a szerződő feleknek kölcsönösen vissza kell téríteniük a szerződés tárgyát képező dolgokat, azok gyümölcseit és az e dolgokért fizetett ellenértéket a kamatokkal együtt […]”

10 Az alapjogvita tárgyát képező jelzálogkölcsön-szerződés aláírásának időpontjában e törvénykönyv 1964. cikke a következőképpen rendelkezett:

„A jelzálogjog érvényesítése iránti igények elévülési ideje húsz év, a különös elévülési idő alá nem tartozó kötelmi jogi igények elévülési ideje tizenöt év.”

11 A szerződés teljesítése során ezen 1964. cikket módosította a 2015. október 5-i Ley 42/2015 de reforma de la Ley 1/2000 de Enjuiciamiento Civil (a polgári perrendtartásról szóló 1/2000. sz. törvény reformjáról szóló 42/2015. sz. törvény, a BOE 2015. október 6-i 239. száma, 90240. o.). E módosítást követően e rendelkezés szövege a következő:

„(1) A jelzálogjog érvényesítése iránti igény húsz év alatt évül el.

(2) A különös elévülési idő alá nem tartozó kötelmi jogi igények attól a naptól számított öt év alatt évülnek el, amikortól a kötelezettség teljesítése követelhető. Cselekvésre vagy tartózkodásra vonatkozó folyamatos kötelezettségek esetén az elévülés e kötelezettségek minden egyes megszegése esetén újra kezdődik.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

12 2009. január 19-én MF jelzálogfedezetű kölcsönszerződést kötött a Banco Santanderrel. E szerződés egyik feltétele alapján MF mint kölcsönfelvevő viseli a szerződés megkötésével kapcsolatos valamennyi költséget, mint például az ügylet előkészítésével kapcsolatos költségeket, a jelzálogjog alapításával és az ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzésével kapcsolatban felmerült költségeket és illetékeket, a kezelési költségeket, valamint az említett szerződés módosításával vagy megszüntetésével kapcsolatos költségeket (a továbbiakban: költségekre vonatkozó feltétel).

13 2023. február 27-én MF keresetet indított a kérdést előterjesztő bíróság, a Juzgado de Primera Instancia nº 8 de La Coruña (a La Coruña-i 8. sz. elsőfokú bíróság, Spanyolország) előtt annak megállapítása iránt, hogy a költségekre vonatkozó feltétel annak tisztességtelen jellege folytán semmis. E keresetben MF azt is kéri, hogy térítsék vissza neki a közjegyzői munkadíj felének megfelelő összeget, valamint az ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzéssel összefüggésben felmerült összes költséget és azok törvényes kamatait.

14 A Banco Santander azt állítja, hogy az ezen összeg visszatérítése iránti igény elévült. Jóllehet ugyanis a jelzálogfedezetű kölcsönszerződés aláírásának időpontjában a polgári törvénykönyv 1964. cikke akként rendelkezett, hogy az ilyen igény tizenöt év alatt évül el, ezen elévülési időt a 42/2015. sz. törvény módosította, és öt évre csökkentette.

15 A kérdést előterjesztő bíróságnak kétségei vannak azzal kapcsolatban, hogy az egyenértékűség elvére tekintettel lehet-e eltérően kezelni egyrészt az állítólagosan tisztességtelen feltétel semmisségének megállapítása iránti kérelmet, másrészt pedig az ilyen megállapítás restitutív joghatásaira alapított, az e bíróság által vizsgálthoz hasonló kérelmet.

16 A spanyol jogrendszerben ugyanis nem létezik olyan jogszabály vagy ítélkezési gyakorlat, amely lehetővé tenné, hogy a valamely szerződési feltétel semmisségének megállapítása iránti igény elévülési ideje különbözzön attól az elévülési időtől, amely az ilyen megállapítás joghatásaira alapított igényre vonatkozik.

17 E körülmények között a Juzgado de Primera Instancia nº 8 de La Coruña (a La Coruña-i 8. sz. elsőfokú bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából az alábbi kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Ellentétes-e [93/13] irányelvvel, valamint az egyenértékűség elvével a tisztességtelen jelleg miatti semmisségnek a visszaszolgáltatás joghatásaitól való elválasztására vonatkozó lehetőség alkalmazása, azáltal, hogy a semmisség elévülése továbbra is kizárt, míg a visszaszolgáltatásra irányuló kereset elévülhet, ha a spanyol belső jogban nincs olyan szabály vagy ítélkezési gyakorlat, amely e megoldást más jogviszonyokra alkalmazná?”

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságáról

18 A Banco Santander vitatja az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságát azzal az indokkal, hogy az nem jelöli meg pontosan azt az állítólagos nemzeti szabályt, amely kedvezőbb elbírálást biztosít a belső jog megsértésére alapított igények, mint az uniós jog megsértésére alapított igények esetében. Így a Bíróságnak nem állnak rendelkezésére a spanyol jog azon elemei, amelyek szükségesek annak vizsgálatához, hogy tiszteletben tartották-e az egyenértékűség elvét.

19 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint kizárólag az alapügyben eljáró és a meghozandó döntésért felelős nemzeti bíróság feladata, hogy az ügy sajátosságaira tekintettel megítélje mind az előzetes döntéshozatal szükségességét a határozatának meghozatala szempontjából, mind pedig az általa a Bíróság elé terjesztett kérdések relevanciáját, amelyet vélelmezni kell. Ennélfogva, amikor az előterjesztett kérdés az uniós jog valamely szabályának értelmezésére vagy érvényességére vonatkozik, a Bíróság főszabály szerint köteles a kérelmet elbírálni, kivéve ha a kért értelmezés nyilvánvalóan semmilyen összefüggésben nincs az alapeljárás tényállásával vagy tárgyával, ha a probléma hipotetikus jellegű, vagy ha nem állnak a Bíróság rendelkezésére azok a ténybeli és jogi elemek, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az említett kérdésre hasznos választ adhasson (2024. december 12-i Kutxabank ítélet, C-300/23, EU:C:2024:1026, 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

20 Arra is emlékeztetni kell, hogy az egyenértékűség elve magában foglalja, hogy az uniós jog végrehajtásának részletes szabályai – amelyek a tagállamok eljárási autonómiájának elve alapján a tagállamok belső jogrendjébe tartoznak – nem lehetnek kedvezőtlenebbek, mint a hasonló jellegű belső helyzetekre vonatkozó szabályok (lásd ebben az értelemben: 2022. május 17-i Unicaja Banco ítélet, C-869/19, EU:C:2022:397, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

21 Márpedig a kérdést előterjesztő bíróság az előzetes döntéshozatal iránti kérelmében hivatkozik arra, hogy a spanyol jogban léteznek bizonyos, a semmisség megállapításának joghatásain alapuló olyan igények, amelyek elévülési rendszere nem különbözik az e megállapításhoz vezető igény elévülési rendszerétől.

22 A kérdést előterjesztő bíróság szerint ebből az következik, hogy a spanyol jogrendszerben a tisztességtelen szerződési feltétel semmisségének megállapításához fűződő restitutív joghatásokon alapuló igények érvényesítésének feltételei kedvezőtlenebbek, mint azok a feltételek, amelyek a semmisség megállapításának joghatásain alapuló egyéb hasonló igényekre vonatkoznak.

23 Nem tűnik tehát nyilvánvalóan úgy, hogy az uniós jog, különösen pedig az egyenértékűség elvének kért értelmezése irreleváns lenne a kérdést előterjesztő bíróság által meghozandó határozat szempontjából, vagy hogy azoknak az uniós jogi rendelkezéseknek a kért értelmezése, amelyekre az előterjesztett kérdés vonatkozik, ne kapcsolódna az alapjogvita tárgyához.

24 A spanyol kormány is kétségeit fejezi ki az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságát illetően, amennyiben vitatja azt az előfeltevést, amelyre a bíróság e kérelmet alapítja, vagyis azt, hogy a nemzeti jogrendszerben létezik olyan szabályozás vagy ítélkezési gyakorlat, amely általános jelleggel előírja, hogy a semmisség megállapításához fűződő restitutív joghatások érvényesítése iránti igényre ugyanaz az elévülési idő vonatkozzon, mint arra az igényre, amelynek alapján e semmisséget megállapították. Az Európai Bizottság ugyanezeket a kétségeket fejezi ki azzal kapcsolatban, hogy a spanyol jogban létezik-e a kérdést előterjesztő bíróság által hivatkozott nemzeti szabály.

25 Ugyanakkor az EUMSZ 267. cikk által létrehozott bírósági együttműködési rendszer keretében a Bíróságnak nem feladata a nemzeti jogra vonatkozóan a nemzeti bíróság által kialakított értelmezés helyességének vizsgálata vagy kétségbe vonása, mivel az ilyen értelmezés a nemzeti bíróságok kizárólagos hatáskörébe tartozik. Hasonlóképp, a Bíróságnak, amikor valamely nemzeti bíróság előzetes döntéshozatal iránti kérelemmel fordul hozzá, tartania kell magát a nemzeti jognak az említett bíróság által elé terjesztett értelmezéséhez (lásd analógia útján: 2024. december 12-i Volvo Group Belgium ítélet, C-436/23, EU:C:2024:1023, 18. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 Következésképpen az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadható.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

27 Kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 93/13 irányelv 6. cikkének (1) bekezdését és 7. cikkének (1) bekezdését, valamint az egyenértékűség elvét akként kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás vagy ítélkezési gyakorlat, amely amellett, hogy az eladó vagy szolgáltató és a fogyasztó között létrejött szerződésben szereplő tisztességtelen feltétel semmisségének megállapítása iránti igény elévülhetetlenségét írja elő, elévülési időhöz köti az e megállapításból eredő restitutív joghatások érvényesítése iránti igényt, miközben a nemzeti jogrendszerben a semmisség megállapításának joghatásain alapuló egyéb igényekre nem vonatkozik olyan elévülési rendszer, amely eltérne az e megállapításhoz vezető igényre vonatkozó elévülési rendszertől.

28 A kérdést előterjesztő bíróság pontosítja, hogy a spanyol jogban főszabály szerint nincs egyetlen olyan eset sem, amelyben a semmisségre és annak joghatásaira két különböző elévülési rendszer vonatkozna.

29 E kontextusban ki kell emelni, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a 93/13 irányelv 6. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy egy tisztességtelennek minősített szerződési feltételt főszabály szerint úgy kell tekinteni, mint amely soha nem is létezett, vagyis a fogyasztóra nézve nem fejthet ki joghatást. Ennélfogva egy ilyen kikötés tisztességtelen jellege bírósági megállapításának főszabály szerint azon jogi és ténybeli állapot helyreállítását kell eredményeznie, amelyben a fogyasztó az említett kikötés hiányában lenne. Ebből következik, hogy a nemzeti bíróság azon kötelezettsége, hogy mellőzze az olyan tisztességtelen szerződési feltétel alkalmazását, amely jogalap nélkül kifizetettnek bizonyuló összegek fizetésére kötelez,

főszabály szerint ezzel egyező összegű visszafizetési kötelezettséget eredményez (2020. július 9-i Raiffeisen Bank és BRD Groupe Société Générale ítélet, C-698/18 és C-699/18, EU:C:2020:537, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

30 Mindazonáltal egyrészt, a Bíróság már elismerte, hogy a fogyasztóvédelem nem abszolút jellegű, továbbá hogy az észszerű mértékű, jogvesztő jellegű keresetindítási határidőknek a jogbiztonság érdekében történő meghatározása összeegyeztethető az uniós joggal (2021. április 22-i Profi Credit Slovakia ítélet, C-485/19, EU:C:2021:313, 57. pont).

31 Másrészt, a 93/13 irányelv 6. cikkének (1) bekezdésével és 7. cikkének (1) bekezdésével nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely amellett, hogy az eladó vagy szolgáltató és a fogyasztó között létrejött szerződésben szereplő tisztességtelen feltétel semmisségének megállapítása iránti igény elévülhetetlenségét írja elő, az e megállapításhoz fűződő restitutív joghatások érvényesítése iránti igényt illetően elévülési időt ír elő, feltéve hogy ez az elévülési idő nem kedvezőtlenebb a hasonló jellegű belső jogi jogorvoslati lehetőségekénél (az egyenértékűség elve), és nem teszi gyakorlatilag lehetetlenné vagy rendkívül nehézzé az uniós jogrend, különösen pedig a 93/13 irányelv által biztosított jogok gyakorlását (a tényleges érvényesülés elve) (lásd ebben az értelemben: 2020. július 9-i Raiffeisen Bank és BRD Groupe Société Générale ítélet, C-698/18 és C-699/18, EU:C:2020:537, 58. pont; 2022. szeptember 8-i D. B. P. és társai [Devizában nyilvántartott jelzáloghitel] ítélet, C-80/21–C-82/21, EU:C:2022:646, 90. pont).

32 Ami különösen az egyenértékűség elvét illeti, amelyre az előzetes döntéshozatal céljából előterjesztett kérdés vonatkozik, emlékeztetni kell arra, hogy ezen elv tiszteletben tartása megköveteli, hogy a szóban forgó nemzeti szabály különbségtétel nélkül vonatkozzon az uniós jog és a belső jog megsértésén alapuló olyan igényekre, amelyeknek hasonló a tárgya és jogalapja (lásd ebben az értelemben: 2020. július 9-i Raiffeisen Bank és BRD Groupe Société Générale ítélet, C-698/18 és C-699/18, EU:C:2020:537, 76. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

33 Így a 93/13 irányelvvel és az egyenértékűség elvével nem ellentétes, ha a tisztességtelen szerződési feltétel semmisségének megállapításához fűződő restitutív joghatások érvényesítése iránti igényre elévülési idő vonatkozik, fenntartva az ilyen feltétel semmisségének megállapítása iránti igény elévülhetetlenségét, feltéve hogy ez az elévülési idő nem kedvezőtlenebb, mint a belső jog megsértésén alapuló, hasonló tárggyal és jogalappal rendelkező igényekre vonatkozó elévülési idő.

34 A jelen ügyben a nemzeti bíróság feladata annak vizsgálata, hogy az alapeljárás tárgyát képező igények és a belső jogra alapított, e bíróság által az előzetes döntéshozatal iránti kérelmében hivatkozott egyéb típusú igények között a tárgyukat, jogalapjukat és lényeges elemeiket tekintve hasonlóság áll-e fenn (lásd analógia útján: 2020. július 9-i Raiffeisen Bank és BRD Groupe Societé Générale ítélet, C-698/18 és C-699/18, EU:C:2020:537, 77. pont).

35 E vizsgálat céljából tehát e bíróságnak ellenőriznie kell majd, hogy a spanyol jogrendszer a 93/13 irányelv hatálya alá tartozó területeken kívüli egyéb területeken rendelkezik-e a semmisség megállapításának joghatásaira alapított olyan igényekről, amelyek tárgyukat, jogalapjukat és lényeges elemeiket tekintve hasonlóak lennének ahhoz, amelyet MF érvényesít e bíróság előtt, viszont amelyekre a nemzeti jog vagy ítélkezési gyakorlat értelmében mégsem vonatkozik az ez utóbbi igényre alkalmazandó elévülési időhöz hasonló elévülési idő. Igenlő válasz esetén sértené az egyenértékűség elvét az a nemzeti szabályozás, amely az alapeljárás tárgyát képező igényre ezen elévülési idő alkalmazását rendeli.

36 E feltételek mellett a kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy tiszteletben tartották-e az egyenértékűség elvét, figyelembe véve a jelen ítélet 32–35. pontjában említett körülményeket (lásd analógia útján: 2018. szeptember 26-i Staatssecretaris van Veiligheid en justitie [A fellebbezés felfüggesztő hatálya] ítélet, C-180/17, EU:C:2018:775, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

37 Az eddigi megfontolások összességére tekintettel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 93/13 irányelv 6. cikkének (1) bekezdését és 7. cikkének (1) bekezdését, valamint az egyenértékűség elvét akként kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás vagy ítélkezési gyakorlat, amely amellett, hogy az eladó vagy szolgáltató és a fogyasztó között létrejött szerződésben szereplő tisztességtelen feltétel semmisségének megállapítása iránti igény elévülhetetlenségét írja elő, elévülési időhöz köti az e megállapításból eredő restitutív joghatások érvényesítése iránti igényt, amennyiben a nemzeti jogrendszer a 93/13 irányelv hatálya alá tartozó területeken kívüli egyéb területeken rendelkezik a semmisség megállapításának joghatásaira alapított olyan igényekről, amelyek tárgyukat, jogalapjukat és lényeges elemeiket tekintve hasonlóak az ilyen restitutív joghatások érvényesítése iránti igényhez, és amelyekre hasonló elévülési idő vonatkozik, mint az utóbbi igényre.

A költségekről

38 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (kilencedik tanács) a következőképpen határozott:

A fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv 6. cikkének (1) bekezdését és 7. cikkének (1) bekezdését, valamint az egyenértékűség elvét

a következőképpen kell értelmezni:

azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás vagy ítélkezési gyakorlat, amely amellett, hogy az eladó vagy szolgáltató és a fogyasztó között létrejött szerződésben szereplő tisztességtelen feltétel semmisségének megállapítása iránti igény elévülhetetlenségét írja elő, elévülési időhöz köti az e megállapításból eredő restitutív joghatások érvényesítése iránti igényt, amennyiben a nemzeti jogrendszer a 93/13 irányelv hatálya alá tartozó területeken kívüli egyéb területeken rendelkezik a semmisség megállapításának joghatásaira alapított olyan igényekről, amelyek tárgyukat, jogalapjukat és lényeges elemeiket tekintve hasonlóak az ilyen restitutív joghatások érvényesítése iránti igényhez, és amelyekre hasonló elévülési idő vonatkozik, mint az utóbbi igényre.

Aláírások